

Arrest

nr. 315 068 van 18 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Maarten DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding naar de grens van 10 oktober 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 17 september 2024 toe op de luchthaven van Zaventem en diende een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 25).

Bij aankomst in België was de betrokkene in het bezit van zijn eigen paspoort voorzien van een geldig visum type C verstrekt door de Nederlandse overheid.

Op 24 september 2024 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) vroeg op 26 september 2024 aan de Nederlandse autoriteiten om verzoeker op grond van artikel 12, lid 2 of 3 van de Dublin III-verordening over te nemen.

Op 8 oktober 2024 hebben Nederlandse overheden hun akkoord gegeven voor de overname.

Op 10 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving of terugleiding aan de grens (bijlage 25quater).

Dit is de bestreden beslissing, die op 10 oktober 2024 ter kennis wordt gebracht aan verzoeker, en waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

Naam: [H.]

Voornaam: [B.H.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Addis Ababa

nationaliteit: Ethiopië

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Overwegende dat de betrokkene, [H.B.B.], van Ethiopische nationaliteit, op 17.09.2024 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd, gezien betrokkene niet voldeed aan de in art. 3, eerste lid, 1°/2°/3° van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden (Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en zonder in het bezit te zijn van een visum daar zijn visum werd ingetrokken). Bij aankomst in België was de betrokkene in het bezit van zijn eigen paspoort (n° [...]) afgeleverd op 29.03.2021 en geldig tot 28.03.2026;

Overwegende dat betrokkene bij aankomst in het bezit was van een geldig visum type C van Nederland met nummer [...], geldig van 30.04.2024 tot en met 30.04.2025 ;

Overwegende dat betrokkene op 17.09.2024 een verzoek tot internationale bescherming indiende (bijlage 25) en op grond van Art 12, lid 2 of 3 (geldig visum) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, een overname aan Nederland werd aangevraagd op 26.09.2024 ;

Overwegende dat de Nederlandse autoriteiten hun akkoord hebben gegeven op 08.10.2024 ;

De betrokkene werd verhoord door onze diensten op 24.09.2024, waar hij verklaarde ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde ook geen familieleden in België of een ander Europees land te hebben. Tijdens zijn verklaringen bij de federale politie in de luchthaven van Zaventem verklaarde de betrokkene dat hij onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming wilde indienen. Betrokkene had dus niet de intentie zijn visum voor Nederland te gebruiken en om naar Nederland te gaan.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene: “België was de enige optie. Ik nam de mogelijkheid om naar hier te komen. Het visa was nog geldig en ik verliet Ethiopië vanwege de goede luchthavenconnectie met België.” Met

betrekking tot een overdracht aan Nederland verklaarde de betrokkene "Ik heb geen persoonlijk probleem of mijn asielaanvraag in Nederland of België zal behandeld worden.". Betrokkene geen specifiek verzet tegen een overdracht aan Nederland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Nederlandse instanties stemden op 08.10.2024 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Nederland een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Nederland zal de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Nederland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van

een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Nederland partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan dus van worden uitgaan dat de Nederlandse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Nederland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Nederlandse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 08.10.2024 hebben de Nederlandse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van een verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake zal zijn van (indirect) refoulement bij overdracht aan Nederland. De betrokkene zal na overdracht in Nederland een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen.

Nederland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan bijgevolg van worden uitgaan dat de Nederlandse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Nederland onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Betrokkene geen specifiek verzet tegen een overdracht aan Nederland. Hij verklaarde geen persoonlijk probleem of zijn asielaanvraag in Nederland of België zal behandeld worden. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tegen zijn overdracht naar Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een bron betreffende internationale bescherming in Nederland is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Anna Chatelion Counet, Arno Pinxter, Barbara Bierhuizen, Chiara Vrije, Eglantine Weijmans, Lianne Hooijmans, Marieke van Zantvoort, Pouya Fard, Shane van Galen en Wilma Klaassen e.a., "Asylum Information Database – Country Report : Nederland – 2023 update, laatste update op 30.04.2024, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/04/AIDA-NL_2023update.pdf , een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Verder verwijzen we naar het rapport van de EUAA "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to the Netherlands" (Immigration and Naturalisation Service - 23.05.2024, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-04/factsheet_dublin_transfersnl.pdf).

Het AIDA rapport stelt dat indien een verzoeker overgebracht wordt naar Nederland onder de Dublin Regulatie, de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor het behandelen van het verzoek en dat de standaard asielprocedure gevolgd zal worden (AIDA-rapport, pagina 64).

De verzoekers om internationale bescherming kunnen asiel aanvragen in Nederland bij het COL in Ter Apel of op het AC van Schiphol Luchthaven. In overnameprocedures, zoals het geval bij de betrokkene, moet de verzoeker asiel aanvragen als hij internationale bescherming wil (EUAA-rapport, pagina 3).

Het EUAA-rapport stelt dat recht op opvang voor verzoekers om internationale bescherming in de nationale wet werd opgenomen. Daarbij hebben verzoekers ook recht op ondersteuning en begeleiding, noodzakelijke middelen van levensonderhoud en toegang tot medische zorg (EUAA-rapport, pagina 3). Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen nadat zij hebben aangegeven asiel te willen aanvragen. Dat kan door zich aan te melden bij het Centraal Opvangcentrum COL in Ter Apel. Personen die in de Dublinprocedure teruggestuurd worden naar Nederland hebben recht op materiële opvangvoorzieningen (AIDA-rapport, pagina 111).

Het AIDA-rapport maakt gewag van enkele problemen met de registratie en opvang voor verzoekers doorheen 2022 en 2023. Wanneer een verzoeker getransfereerd wordt (terug) naar Nederland op basis van de Dublin Regulatie, zullen ze in Nederland de zelfde problemen tegenkomen als alle andere asielzoekers (AIDA-rapport, pagina 65).

Elke verzoeker heeft recht tot gratis rechtsbijstand. Om dit te verzekeren werd het volgende systeem geïntroduceerd: Om de daadwerkelijke asielaanvraag te registreren moet de asielzoeker een Aanmeldcentrum bereiken. Bij de Aanmeldcentra bestaan lijsten waar asieladvocaten hun beschikbaarheid voor die dag noteren. Via deze manier worden verzoekers om internationale bescherming een advocaat toegewezen van bij het begin van hun procedure. Die advocaten zijn ook de hele dag fysiek aanwezig in het centrum. De Raad voor de Rechtsbijstand, een door de overheid gefinancierde organisatie, is verantwoordelijk voor het vaststellen van tijdschema's en is verantwoordelijk om ervoor te zorgen dat er op een bepaalde dag voldoende advocaten beschikbaar zijn (AIDA-rapport, pagina 47).

Een aangestelde advocaat van de Raad voor Rechtsbijstand is gratis voor de asielzoeker. Een asielzoeker kan echter zelfstandig een advocaat kiezen. Als de Raad voor Rechtsbijstand de zelfbenoemde advocaat erkent als officieel asieladvocaat, betaalt zij de kosten. Dit gebeurt in de overgrote meerderheid van de gevallen (AIDA-rapport, pagina 47).

Vluchtelingenwerk verleent ook juridische bijstand. Tijdens de rust- en voorbereidingsperiode biedt Vluchtelingenwerk asielzoekers informatie over de asielprocedure. Asielzoekers worden geïnformeerd over hun rechten en plichten, maar ook over wat er tijdens de asielprocedure te verwachten valt. Counseling kan individueel of collectief worden gegeven. Tijdens de officiële procedure kunnen asielzoekers altijd contact opnemen met Vluchtelingenwerk voor begeleiding en advies over diverse onderwerpen. Daarnaast kunnen vertegenwoordigers van Vluchtelingenwerk of diens advocaat op verzoek van de asielzoeker bij beide verhoren aanwezig zijn. Vluchtelingenwerk Nederland heeft kantoren in de meeste opvangcentra (AIDA-rapport, pagina 47). In de beroepsfase van de asielprocedure blijven asielzoekers toegang houden tot gratis rechtsbijstand en is er geen meritestoets van toepassing (AIDA-rapport, pagina 47).

De wet voorziet toegang tot de werkmakrt voor verzoekers om internationale bescherming, wanneer zij nog geen definitieve beslissing ontvingen zes maanden na het indienen van hun verzoek. Er dient geen werkmakrttest afgelegd worden om toegang te krijgen tot de werkmakrt (AIDA-rapport, pagina 129).

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. Betrokkene verklaarde: "Mijn gezondheidstoestand is goed. Ik neem geen medicijnen."

Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Nederland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Nederland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

In het AIDA rapport wordt gesteld dat dringende medische zorgen voor asielzoekers gegarandeerd worden in de nationale wetgeving. Zelfs in geval dat materiële voorzieningen worden beperkt of stopgezet, blijven deze verzoekers recht hebben op medische zorg. De COA is verantwoordelijk voor de voorziening van gezondheidszorg in de opvangcentra. Zoals gelijk welke andere persoon, kan de asielzoeker een huisarts, vroedvrouw of ziekenhuis bezoeken. De Regeling Medische zorg Asielzoekers (RMA) regelt de regels over medische verzekering voor verzoekers om internationale bescherming (AIDA-rapport, pagina 132).

De relevante wetsvoorzieningen kunnen gevonden worden in artikel 9(1)(e) van de RVA. Deze voorziening wordt verder uitgelegd in de Regeling Zorg Asielzoekers. Volgens deze regeling hebben asielzoekers recht op basis gezondheidszorg. Dit bevat inter alia, hospitalisatie, consultaties met huisartsen, fysiotherapie, tandzorg (enkel in extreme gevallen) en consultaties met een psycholoog. Indien noodzakelijk, kan een asielzoeker doorverwezen worden naar een psychiatrisch ziekenhuis voor dagbehandeling. Er zijn verschillende instituties gespecialiseerd in het behandelen van asielzoekers met psychologische problemen, zoals Pharos (AIDA-rapport, pagina 133).

In het AIDA rapport wordt aangehaald dat wanneer een asielzoeker in een opvangfaciliteit verblijft waar de RVA niet toepasbaar is, de gezondheidszorg anders geregeld is. Asielzoekers in de Proces Opvanglocatie (POL), de Centraal Opvanglocatie (COL) alsook afgewezen asielzoekers in de Vrijheidsbeperkende locatie (VBL) en volwassenen in de Gezinslocatie (GL) hebben enkel toegang tot dringende medische zorg. In medische noodsituaties is er volgens artikel 10 van de Vreemdelingenwet altijd recht op gezondheidszorg. Voor deze groep kunnen problemen rijzen indien er een medisch probleem is die niet beschouwd wordt als dringend (AIDA-rapport, pagina 133).

Het EUAA-rapport stelt dat gedurende de eerste twee maanden in het opvangcentrum alle verzoekers recht hebben op noodzakelijke gezondheidszorg, waaronder spoedeisende zorg en essentiële behandeling van ziekten en ernstige psychische stoornissen. Na twee maanden ontvangen alle verzoekers in opvangcentra medische (lichamelijke en geestelijke) zorg volgens de zorgverzekeringsafspraken met het ministerie van Justitie en Veiligheid. De zorgverzekering komt overeen met de 'basis' zorgverzekering voor Nederlanders (EUAA-rapport, pagina 5).

De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De betrokkene voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en

in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Nederland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 5 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens met Nederland, en dient hij zich aan te bieden bij de Nederlandse autoriteiten.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wordt momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet wordt betwist, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

2.3.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve later kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde

verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet op gemotiveerd wijze is genomen in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens:

“a. Gebrek aan opvangplaatsen

Dat bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Nederland de DVZ rekening moet houden met de massale instroom van de asielzoekers in Nederland, en het tekort aan opvangplaatsen.

De bestreden beslissing verwijst kort naar recente hervormingen van de opvangmogelijkheden in de Nederlandse asielcentra, om hieruit af te leiden dat deze thans wel een menselijke opvang kunnen garanderen.

Vooreerst is het louter verwijzen naar wetgevende initiatieven allerminst een draagkrachtige motivering. Met dergelijke initiatieven kan pas rekening worden gehouden indien zij hun effectiviteit hebben bewezen.

Bovendien blijkt uit allerlei objectieve bronnen dat de opvangsituatie in Nederland tot op heden ontoereikend is, en de kans aldus niet onbestaande is dat verzoeker geen (toereikende) opvangplaats zal kunnen worden aangeboden.

Hieromtrent kan verzoeker uitgebreid verwijzen naar het AIDA-Rapport <Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 110 e.v.:>

“Asylum seekers are entitled to material reception conditions after they have shown their wish to apply for asylum. This can be done by registering themselves in the Central Reception Centre COL in Ter Apel.

(...)

From May 2022, newly arrived asylum seekers in need of registering their asylum application at Ter Apel slept on a chair, on the floor or even outside in the grass, for one or more days.

(...)

In December 2023, the reception centre in Ter Apel had again reached its capacity. Therefore, asylum seekers had to sleep in the waiting room of the IND without beds or showers 4 sometimes for more than 2 days. On 22 December 2023 the municipality which Ter Apel is part of (Municipality Westerwolde) sued the COA for breach of contract because the maximum capacity of 2,000 asylum seekers was exceeded time and time again in 2023.”

Samenvattend wordt er melding gemaakt van aanzienlijke wachtperiodes, tijdens dewelke verzoeker gedwongen zal zijn op straat te verblijven.

Bevreemdend genoeg erkent verwerende partij deze tekortkomingen, maar stelt zij laconiek in de bestreden beslissing dat dit geen aanleiding biedt om te besluiten dat verzoeker aan een onmenselijke behandeling zou worden blootgesteld. Dit echter zonder enige verdere verduidelijking te geven waarom dit niet het geval zou zijn.

Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat verwerende partij een enigszins onlogische spreidstand hanteert tussen enerzijds erkennen dat er aanzienlijke tekortkomingen zijn in de Nederlandse opvangstructuren, maar anderzijds zonder enige verdere motivatie beslist dat deze tekortkomingen niet dermate problematisch zijn om de overlevering van verzoeker in de weg te staan.

b. Nopens de inadequate opvangstructuren

Eenmaal verzoeker, na het doorlopen van de hierboven vermelde wachtperiode 4 eindelijk 4 een opvangplaats heeft bekomen is het echter allerm minst zeker dat de opvangplaats waaraan hij wordt toegewezen zal voldoen aan de algemene menselijke waardigheid.

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de verschillende opvangmogelijkheden die aan asielzoekers wordt aangeboden, die elk zijn eigen tekortkomingen vertonen.

1:

De facto is het realistisch dat verzoeker in een noodopvangcentrum zal worden opgevangen. De facto verblijft de helft van de asielzoekers in dergelijke noodopvang.

Deze noodopvangcentra voldoen stelselmatig niet aan de wettelijke minimumvereisten omtrent de levensomstandigheden van asielzoekers. Privacy, veiligheid en warmte kunnen niet worden gegarandeerd.

Eveneens zijn er problemen met medische zorg (zie hieromtrent punt c).

Hieromtrent kan verzoeker uitgebreid verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 126 e.v.:

"As is made clear in Types of accommodation, half of the asylum seekers in the Netherlands are housed in (crisis) emergency locations. In both 2023 and 2022, reception conditions provided to these asylum seekers did not meet the minimum legal standards. The Dutch Council for Refugees (VWN) published three Quickscans on the conditions in (crisis) emergency locations. The living conditions in emergency reception centres for refugees and asylum seekers are seriously inadequate. Many locations do not ensure that basic needs - such as privacy, security and warmth 4 are fulfilled. There are also concerns about health care, access to education and other activities for children and the fact that asylum seekers are forced to frequently move from one facility to the other. »

Hieromtrent hebben verschillende NGO's zich gericht tot de Nederlandse rechtbanken, die telkens oordeelden in het nadeel van de Nederlandse overheid. Desondanks hebben deze veroordelingen niet tot merkelijke verbeteringen geleid.

Hieromtrent kan verzoeker opnieuw verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum information Database Country Report: Netherlands, 2023, biz. 127 e.v.:

"In August 2023, one year after the start of the tort procedure, the Dutch Council for Refugees investigated the extent to which the living conditions in the (crisis) emergency locations align with European obligations as explained in the court ruling. In the months of June and July 2023, 22 (crisis) emergency locations were visited, and 92 residents were interviewed. The report concluded that the majority of the (crisis) emergency locations still largely fail to meet the State's obligations under European law. While some (crisis) emergency locations have adequate facilities, these are exceptions, and conditions elsewhere are equally distressing if not worse than last year.

Additionally, the (social) safety and self-sufficiency of residents in (crisis) emergency locations need improvement. This can make a significant difference in how residents experience their stay. Without structural measures, the dire situation in which residents find themselves at the (crisis) emergency locations continues to be without a foreseeable resolution. The Dutch government thereby violates its obligation to provide adequate and humane accommodation for asylum seekers in the Netherlands.

Other conclusions from this report were the severe suffering experienced by asylum seekers due to a lack of privacy, tranquility, and suitable nutrition. Sanitary facilities are inadequate and particularly unhygienic in too many places. Problems with healthcare accessibility exist in almost half of the (crisis) shelters. Additionally, the majority of the (crisis) shelters have proved detrimental to children, who experience a decline and weight loss due to a lack of activities, safe play areas, and healthy food.

Finally, residents at three-quarters of the (crisis) emergency locations indicate that the living conditions affect their well-being and sense of human dignity. Large differences between (crisis) shelters also reveal that whether asylum seekers experience decent reception in the Netherlands is subject to arbitrariness.

Other organisations also reported on the conditions in the (crisis) emergency locations. The National Ombudsperson and the National Children's Ombudsperson concluded in a report that human rights and children's rights are put under pressure. The whole situation keeps being handled in crisis mode, whereas it is a long lasting issue. Moreover, the government does not sufficiently take into consideration the necessity for asylum seekers to be able to exercise self-determination and autonomy.

Finally, as DCR also concluded, the Ombudsperson highlighted the arbitrariness of the reception system and concluded that the principle of non-discrimination is not respected." (eigen onderleiding)

2.

Eveneens bestaat er de mogelijkheid dat verzoeker zal worden toegewezen aan een gesloten centrum (Handhaving en Toezichtlocatie), waar de omstandigheden zo mogelijk nog verontrustender zijn.

In deze centra worden asielzoekers slechts een paar uur per dag de mogelijkheid geboden om buiten te gaan.

Het is maar de vraag of een dergelijke behandeling geen schending uitmaakt van art. 5 EVRM bovenop art. 3 EVRM.

Er zijn ook gevallen gekend van geweld tegen asielzoekers.

Hieromtrent kan verzoeker opnieuw verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 124 ev.

"Asylum seekers staying at the HTL are only allowed to go outside for four hours a day, where they cannot leave a small grass field. Several lawyers have argued that asylum seekers are illegally deprived of their liberty in the HTL.

(...)

In August 2022, the Inspection Department of the Ministry of Justice and Security paid an unannounced visit to the HTL following the report of a whistleblower⁹ who notified eight incidents in the twenty days that he worked at the HTL. During this visit, employees and asylum seekers were interviewed.

Observations were also made and supervision plans were examined in the information system of COA.

Finally, the Inspection requested documentation and camera images. The findings are alarming. The Inspection established that housing supervisors, who work for the COA and the Dil, use coercion and violence. For example, housing supervisors pushed, slapped or kicked asylum seekers and made unauthorized use of handcuffs." (eigen onderlijning)

c. Onvoldoende toegang tot gezondheidszorg

in de bestreden beslissing hanteert verwerende partij een gelijkaardige redenering voor wat betreft de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming.

Ook hiervoor erkent verwerende partij enerzijds dat er aanzienlijke belemmeringen zijn voor een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg, maar dat anderzijds deze niet dermate problematisch zouden zijn dat deze een overdracht aan Nederland in de weg zouden staan.

Desondanks blijkt uit het betreffende AIDA-rapport wel degelijk dat de toegang tot gezondheidszorg minstens in de noodopvangcentra ontoereikend kan worden geacht.

Zie hieromtrent AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, biz. 132:

« As addressed above, issues connected to the lack of accessible health care services in emergency locations and crisis emergency locations emerged in 2022. On 3 August 2022, the Inspection of the Ministry of Health Care and Youth warned the Minister of Health Care and Youth and the State Secretary of Justice and Security about the alarming situation with regard to access of health care in crisis emergency locations.

The Inspection saw that medical care for asylum seekers in crisis emergency locations is seriously suffering under the current crisis conditions. The care is sometimes limited to emergency care. That is less than the normal medical care to which everyone is entitled. It is also less than the medical care that asylum seekers centres and ordinary emergency reception locations offer.

in crisis emergency locations, care providers often cannot work according to the usual standards and guidelines, no matter how hard they try. This is due to the rapid growth of crisis emergency locations, to a lack of personnel and to the fact that many of the asylum seekers staying at these locations have not yet been registered⁴ making it difficult to arrange the health insurance. In 2023, many of these problems remain.

Among other things, the Inspection identified a lack of medical intake and tuberculosis screening before placement in crisis emergency locations, thus risking the placement of vulnerable people in unsuitable locations and the spread of infectious diseases, a lack of an electronic patient record and thus insufficient transfer of information between health care professionals, and a delay of necessary health care due to the limitation of health care to emergency care, leading to worsening health care problems." (eigen onderlijning)

Minstens dient verwerende partij te motiveren exact waarom de tekortkomingen⁴ waarvan het bestaan erkend wordt⁴ niet dermate ernstig zijn om een overdracht te verhinderen.

d. Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Nederland dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die aan Nederland wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

(...)

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Nederland en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Nederland gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Nederland in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn."

2.3.3. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Nederland. Verzoeker betoogt in essentie dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Meer bepaald is verzoeker van oordeel dat verwerende partij niet tot uiting heeft laten komen dat hij een voldoende inhoudelijke toetsing heeft gedaan naar drie aspecten die verband houden met de opvangvoorzieningen in Nederland. Volgens verzoeker zijn die algemeen bekend en houden ze in dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar dat land.

2.3.4. Het past vooreerst het kader weer te geven waarin verzoekers grief behandeld wordt.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, en met name de Dublin III-verordening, die is gebaseerd op het beginsel van wederzijds vertrouwen en die – door een rationalisering van de verzoeken om internationale bescherming – beoogt de behandeling van die verzoeken te versnellen in het belang van zowel de verzoekers als de deelnemende lidstaten, moet derhalve worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punten 78-80).

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekers beschermingsverzoek door de Nederlandse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81). In deze heeft het Hof geoordeeld dat een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat niet verenigbaar is met artikel 4 van het Handvest wanneer lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Verder heeft het Hof bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze verzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU, C. K. e.a.). Er moet evenwel rekening mee worden gehouden met het gegeven dat dit arrest, zoals blijkt uit punt 96 ervan, een zaak betrof waarin het reële en bewezen risico om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen verband hield met het risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, die al een ernstige mentale en lichamelijke aandoening had (cfr. arrest van het Hof van Justitie van 30 november 2023 (gevoegde zaken C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21, punt 139).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Ook in het kader van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 103). Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220).

2.3.5. In casu kan verzoeker, gelet op wat uitgebreid in de bestreden beslissing kan gelezen worden, manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij de relevante elementen met betrekking tot het risico van een onmenselijke en vernederende behandeling in Nederland niet naar behoren zou onderzocht hebben. Evenmin blijkt hieruit dat de verwerende partij geen oog zou gehad hebben voor de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Nederland en dat hij zich enkel zou beperkt hebben tot een louter theoretische benadering van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (GEAS) en de verdragen en richtlijnen die gelden in Nederland en op grond hiervan ervan uitgaat dat Nederland net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, en waar democratische instellingen een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid en concreet onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van voormelde bepalingen.

De verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Nederland deze bepalingen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Zij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. De verwerende partij steunde bij haar beoordeling op het AIDA “Country Report : Nederland – 2023 update”, laatste update van 30 april 2024 en de EUAA factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to the Netherlands” (Immigration and Naturalisation Service - 23.05.2024”.

2.3.6. Op basis van deze landeninformatie, stelt de verwerende partij met betrekking tot de asielprocedure in Nederland volgende:

“De Nederlandse instanties stemden op 08.10.2024 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan

Nederland een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Nederland zal de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Nederland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

(...)

Middels het akkoord van 08.10.2024 hebben de Nederlandse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van een verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake zal zijn van (indirect) refoulement bij overdracht aan Nederland. De betrokkene zal na overdracht in Nederland een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen.

Nederland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan bijgevolg van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Nederland onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Betrokkene geen specifiek verzet tegen een overdracht aan Nederland. Hij verklaarde geen persoonlijk probleem of zijn asielaanvraag in Nederland of België zal behandeld worden. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De verwerende partij trekt in de bestreden beslissing duidelijk de aandacht op het feit dat verzoeker een Dublin-terugkeerder is. De bestreden beslissing haalt passages aan in het AIDA-rapport die handelen over Dublin-terugkeerders en die steun vinden in dit rapport dat zich in het administratief dossier bevindt.

2.3.7. Op basis van voormelde landeninformatie, motiveert de verwerende partij inzake de opvangvoorzieningen in Nederland verder als volgt:

“De betrokkene maakte tijdens zijn verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tegen zijn overdracht naar Nederland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

(...)

Het AIDA rapport stelt dat indien een verzoeker overgebracht wordt naar Nederland onder de Dublin Regulatie, de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor het behandelen van het verzoek en dat de standaard asielprocedure gevolgd zal worden (AIDA-rapport, pagina 64).

De verzoekers om internationale bescherming kunnen asiel aanvragen in Nederland bij het COL in Ter Apel of op het AC van Schiphol Luchthaven. In overnameprocedures, zoals het geval bij de betrokkene, moet de verzoeker asiel aanvragen als hij internationale bescherming wil (EUAA-rapport, pagina 3).

Het EUAA-rapport stelt dat recht op opvang voor verzoekers om internationale bescherming in de nationale wet werd opgenomen. Daarbij hebben verzoekers ook recht op ondersteuning en begeleiding, noodzakelijke middelen van levensonderhoud en toegang tot medische zorg (EUAA-rapport, pagina 3). Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen nadat zij hebben aangegeven asiel te willen aanvragen. Dat kan door zich aan te melden bij het Centraal Opvangcentrum COL in Ter Apel. Personen die in de Dublinprocedure teruggestuurd worden naar Nederland hebben recht op materiële opvangvoorzieningen (AIDA-rapport, pagina 111).

Het AIDA-rapport maakt gewag van enkele problemen met de registratie en opvang voor verzoekers doorheen 2022 en 2023. Wanneer een verzoeker getransfereerd wordt (terug) naar Nederland op basis van de Dublin Regulatie, zullen ze in Nederland de zelfde problemen tegenkomen als alle andere asielzoekers (AIDA-rapport, pagina 65).”

Verzoeker stelt evenwel dat de opvangsituatie tot op heden ontoereikend is en de kans aldus niet onbestaande dat hem geen (toereikende) opvangplaats zal worden aangeboden. Hij citeert hierbij uit hetzelfde AIDA rapport waarop de verwerende partij steunt. Verzoeker maakt echter een selectieve en onvolledige lezing van dit rapport.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij erkent dat er in 2022 en 2023 opvangproblemen zijn geweest in Nederland. Hieruit kan echter niet blijken dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers in Nederland systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De Raad leest in het AIDA-rapport niet dat er heden sprake is van structurele tekortkomingen in de opvang- en onthaalvoorzieningen in Nederland. Er ligt thans geen enkel verslag of rapport voor dat deze beoordeling doorprikt.

Wat betreft de beschikbaarheid en capaciteit van opvang in Nederland blijkt uit het AIDA rapport zeer duidelijk dat er sinds september 2022 geen enkele asielzoeker meer op straat heeft moeten slapen, waar dit voorheen wel het geval kon zijn (AIDA rapport, p. 16-17; 110-113). Wel blijkt dat in december 2023 het opvangcentrum Ter Apel zijn maximumcapaciteit had bereikt waardoor asielzoekers in de wachtzaal moesten slapen zonder bedden of douches, en dit soms langer dan twee dagen. Uit het enkele gegeven dat in december 2023 een groep asielzoekers gedurende een beperkte tijd in de wachtzaal van het opvangcentrum Ter Apel moest slapen, kan op zich niet blijken dat er sprake is van systeemfouten waarbij de vastgestelde tekortkomingen de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid hebben bereikt dan wel het minimumniveau aan hardheid en ernst om aanleiding te geven tot een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Het opvangcentrum Ter Apel is een centrale opvanglocatie en fungeert als een doorstroomcentrum waar asielzoekers in de regel niet langer dan 3 dagen verblijven, dit is de periode die nodig is voor hun registratie. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport duidelijk dat de Nederlandse overheden in deze niet onverschillig zijn gebleven en maatregelen hebben getroffen om in de mate van het mogelijke in voldoende opvangcapaciteit te voorzien, door onder meer andere opvangcentra te openen waar asielzoekers verblijven tijdens een korte registratieperiode (AIDA rapport, p. 16-17; 119-125). Daarna stromen asielzoekers door naar zgn. Proces Opvanglocaties, dit zijn reguliere opvangcentra of de noodopvangcentra die eveneens werden opgericht om tegemoet te komen aan de opvangnoden.

De Raad herinnert eraan dat de hoge drempel van zwaarwegendheid niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Ten slotte wordt benadrukt dat niet elke schending van de grondrechten door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft op de verantwoordelijkheid van andere lidstaten (HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 82-84; HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 93).

Er liggen geen concrete gegevens voor dat de opvangcapaciteit in Nederland thans in 2024 overschreden is noch is de Raad informatie bekend en verzoeker brengt die ook niet bij dat de beschikbare opvangplaatsen in Nederland heden allemaal ingenomen zijn. Er ligt heden geen enkel concreet en ernstig element voor waaruit kan blijken dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker bij overname geen opvangplaats zal kunnen worden aangeboden en dat hij op straat zal belanden. Bovendien hebben de Nederlandse autoriteiten uitdrukkelijk ingestemd met het overnameverzoek en maakt de bestreden beslissing melding van het feit dat de Nederlandse autoriteiten vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Zij kunnen dus de nodige schikkingen treffen met betrekking tot zijn opvang.

2.3.8. Verzoeker meent evenwel dat zelfs indien hem een opvangplaats wordt aangeboden, het allerm minst zeker is dat deze zal voldoen aan de algemene menselijke waardigheid. Hij zou immers kunnen terecht komen in een noodopvangcentrum.

Uit het AIDA rapport alsook de EUAA factsheet (punt 1.3) blijkt dat algemene druk op het Nederlandse asielsysteem uitdagingen stelt om te voldoen aan de standaarden die gelden ten aanzien van materiële opvangvoorwaarden, zoals beschreven in artikel 17 en 18 van de Opvangrichtlijn. Aldus blijkt dat in een meerderheid van de noodopvangcentra er tekortkomingen zijn inzake privacy, veiligheid, geschikte voeding, hygiëne, warmte, de mogelijkheid tot zelfvoorziening, enz. (AIDA rapport, p. 16, 125-128). Bewoners geven aan dat dit een impact heeft op hun welzijn en menselijke waardigheid. Er zijn evenwel grote verschillen tussen de noodopvangcentra onderling en tussen de noodopvangcentra en de reguliere opvangcentra. Er zijn aldus kritische bemerkingen te plaatsen bij de leefomstandigheden in sommige van de opvangcentra, maar uit het geheel van de informatie in het AIDA rapport kan niet blijken dat deze tekortkomingen kunnen worden gelijkgesteld met een dermate systemisch en structureel falen dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginnsel. De Raad stelt slechts vast dat in Nederland, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de opvang van asielzoekers maar dat dit niet leidt tot de conclusie dat opvangomstandigheden in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van de Dublin III-verordening, noch dat personen die in het kader van de Dublin

III-verordening aan Nederland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de leefomstandigheden in Nederland van die aard zijn dat ze de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, - met name dat hij zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid-, of dat deze het minimumniveau van hardheid en ernst bereiken, waardoor van de Dublinoverdracht moet worden afgezien. Verdere lezing van het AIDA-rapport leidt evenmin tot het besluit dat de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Nederland worden gekenmerkt door systeemfouten en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien.

Verzoeker citeert vervolgens een passage uit het AIDA-rapport waarin wordt gewezen op een onverwachte inspectie van het opvangcentrum HTL na een aantal klachten van geweld door het personeel van het opvangcentrum. Los van de vaststelling dat verzoeker in principe niet zal terecht komen in een opvangcentrum HTL, aangezien deze centra zijn voorbehouden voor asielzoekers die spanningen of problemen veroorzaken in de gewone opvangcentra (AIDA-rapport p. 106), wordt tevens vastgesteld in het rapport dat de inspectie geen disproportioneel geweld aan het licht bracht (AIDA-rapport, p. 124-125).

2.3.9. In deze kan de Raad niet nalaten erop te wijzen dat er in België, in tegenstelling tot Nederland, tal van asielzoekers op straat slapen, zoals de verwerende partij zelf aangeeft in haar nota met opmerkingen. Bovendien hebben Nederlandse rechters al een aantal keer een Dublinoverdracht naar België voorkomen, juist omwille van de opvangproblematiek alhier zoals ook in het AIDA-rapport wordt aangehaald (p. 15). Tevens werd België in dit kader al veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 18 juli 2023, nr. 49255/22, Camara v. België), dit in tegenstelling tot Nederland.

Het is de Raad dan ook niet duidelijk welk belang verzoeker hier voor ogen heeft.

Temeer in de bestreden beslissing het volgende kan worden gelezen: *“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene: “België was de enige optie. Ik nam de mogelijkheid om naar hier te komen. Het visa was nog geldig en ik verliet Ethiopië vanwege de goede luchthavenconnectie met België.” Met betrekking tot een overdracht aan Nederland verklaarde de betrokkene “Ik heb geen persoonlijk probleem of mijn asielaanvraag in Nederland of België zal behandeld worden.”. Betrokkene geen specifiek verzet tegen een overdracht aan Nederland.”*

2.3.10. Op basis van de voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing omtrent de toegang tot gezondheidszorg als volgt gemotiveerd:

“In het AIDA rapport wordt gesteld dat dringende medische zorgen voor asielzoekers gegarandeerd worden in de nationale wetgeving. Zelfs in geval dat materiële voorzieningen worden beperkt of stopgezet, blijven deze verzoekers recht hebben op medische zorg. De COA is verantwoordelijk voor de voorziening van gezondheidszorg in de opvangcentra. Zoals gelijk welke andere persoon, kan de asielzoeker een huisarts, vroedvrouw of ziekenhuis bezoeken. De Regeling Medische zorg Asielzoekers (RMA) regelt de regels over medische verzekering voor verzoekers om internationale bescherming (AIDA-rapport, pagina 132).

De relevante wetsvoorzieningen kunnen gevonden worden in artikel 9(1)(e) van de RVA. Deze voorziening wordt verder uitgelegd in de Regeling Zorg Asielzoekers. Volgens deze regeling hebben asielzoekers recht op basis gezondheidszorg. Dit bevat inter alia, hospitalisatie, consultaties met huisartsen, fysiotherapie, tandzorg (enkel in extreme gevallen) en consultaties met een psycholoog. Indien noodzakelijk, kan een asielzoeker doorverwezen worden naar een psychiatrisch ziekenhuis voor dagbehandeling. Er zijn verschillende instituties gespecialiseerd in het behandelen van asielzoekers met psychologische problemen, zoals Pharos (AIDA-rapport, pagina 133).

In het AIDA rapport wordt aangehaald dat wanneer een asielzoeker in een opvangfaciliteit verblijft waar de RVA niet toepasbaar is, de gezondheidszorg anders geregeld is. Asielzoekers in de Proces Opvanglocatie (POL), de Centraal Opvanglocatie (COL) alsook afgewezen asielzoekers in de Vrijheidsbeperkende locatie (VBL) en volwassenen in de Gezinslocatie (GL) hebben enkel toegang tot dringende medische zorg. In medische noodsituaties is er volgens artikel 10 van de Vreemdelingenwet altijd recht op gezondheidszorg. Voor deze groep kunnen problemen rijzen indien er een medisch probleem is die niet beschouwd wordt als dringend (AIDA-rapport, pagina 133).

Het EUAA-rapport stelt dat gedurende de eerste twee maanden in het opvangcentrum alle verzoekers recht hebben op noodzakelijke gezondheidszorg, waaronder spoedeisende zorg en essentiële behandeling van ziekten en ernstige psychische stoornissen. Na twee maanden ontvangen alle verzoekers in opvangcentra medische (lichamelijke en geestelijke) zorg volgens de zorgverzekeringsafspraken met het ministerie van

Justitie en Veiligheid. De zorgverzekering komt overeen met de 'basis' zorgverzekering voor Nederlanders (EUAA-rapport, pagina 5).

De auteurs van het AIDA-rapport maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen."

Verzoeker meent evenwel dat er onvoldoende toegang is tot gezondheidszorg. Echter door louter te citeren uit het AIDA rapport waarop verwerende partij eveneens steunt, toont verzoeker niet aan dat de inlichtingen waarop de beoordeling van de verwerende partij is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch brengt hij hiermee concrete en geobjectiveerde elementen aan die de gemaakte beoordeling weerleggen of in een ander daglicht stellen, noch enig ander concreet element waaruit blijkt dat een andere beoordeling zich thans opdringt. Het louter aanwijzen van passages uit het AIDA-rapport volstaat niet om het beeld dat naar voor komt uit de bestreden beslissing te doorprikken als kennelijk onredelijk, gelet op het feit dat eventuele tekortkomingen op zich niet leiden tot een systematisch en structureel falen. Daarenboven benadrukt de Raad dat ook hier het belang van verzoekers argumentatie niet kan worden ingezien nu verzoeker verklaarde geen medische problemen te hebben. In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen: *"De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. Betrokkene verklaarde: "Mijn gezondheidstoestand is goed. Ik neem geen medicijnen."*

2.3.11. Gelet op wat voorafgaat ziet de Raad niet in waarom verzoeker verwacht dat verwerende partij over dit alles verder onderzoek zou doen en hierover zou motiveren. Uit het AIDA-rapport blijkt immers niet dat er voor deze elementen structurele tekortkomingen in de Nederlandse asielprocedure en opvangvoorzieningen zijn waardoor verzoeker riskeert terecht te komen in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan met zijn loutere overtuiging dat hiervan wel sprake is. Het is niet omdat in het AIDA-rapport tekortkomingen worden beschreven in de Nederlandse asielprocedure en opvangvoorzieningen dat ze het minimum niveau aan hardheid en ernst halen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen of de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid halen om binnen het toepassingsgebied van artikel 4 van het Handvest te vallen. Van elke asielprocedure en van alle opvangvoorzieningen voor asielzoekers in elke staat die de Dublin-III Verordening onderschrijft, valt er wel iets op te merken. Ook België ontsnapt daar niet aan, zoals hierboven geduid.

De Raad benadrukt ten slotte dat er van hem niet kan verlangd worden om in een UDN-procedure een grondige doorlichting te maken van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Nederland. Wel moet hij nagaan of uit objectieve informatie die hierover wordt overgelegd blijkt dat verzoeker een behandeling riskeert die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en het EHRM. Dit is te dezen niet het geval zoals hierboven is gebleken.

Concluderend kan de Raad verzoeker dan ook niet volgen waar hij in zijn verzoekschrift stelt:

"Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Nederland dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die aan Nederland wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest."

Evenmin kan verzoeker gevolgd worden in zijn betoog dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert op "foutieve informatie" of zelfs informatie zou achterhouden. Het is niet aan deze Dienst om een globale doorlichting te maken van alle aspecten van de Nederlandse asielprocedure en opvangvoorzieningen, wel om gelet op het interstatelijke vertrouwensbeginsel, informatie te bekijken die mogelijk een risico met zich meebrengt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en daarover te motiveren, *quod in casu*.

2.3.12. Gelet op al het voormelde kan de Raad zich aansluiten bij de conclusie van verweerder in de bestreden beslissing: *"Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."*

Het enig middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

M. MAES